

2. kapitola

Hele, mami, nejsou tu schody!

Corey

Druhý den mě čekaly první přednášky. Vyzbrojena mapou *Kampusem Harknessovy univerzity bez bariér* jsem vyrazila prosluněným ránem ke katedře matematiky. Přesně jak stojí v mapě, budova je na západní straně vybavena bezbariérovou rampou a širokými dveřmi.

Takže na matematiku se dostanu, když už se na ni netěším.

Potom mě čekal úvod do ekonomie, předmět, který mi navrhl táta.

„Vždycky mě mrzelo, že jsem se o penězích nenaučil víc,“ svěřil se mi ve vzácném okamžiku sebelítosti. „Požádal jsem tvého bratra, aby dal ekonomii šanci, a jemu se na tom předmětu líbilo. Byl bych rád, kdyby sis ho vzala taky.“

Z jeho strany to byla hodně mocná vyjednávací taktika, protože jsem kartu „staršího bráchy“ vytáhla z vlastních sobeckých důvodů. Celou naši velmi vyčerpávající diskuzi o tom, kam bych měla nastoupit na vysokou, jsem ukončila knockoutovým oznáme-

ním: „Damien chodil na Harknesskou, já tam půjdu taky.“ Ani jeden z mých rodičů se nedokázal svojí postižené dceři podívat do očí a něco namítnout.

Ustoupili, a tak abych udělala tátovi radost, jsem se hned první semestr přihlásila na mikroekonomii. Ať je to, co je to. Výsledkem je, že se o pondělních, středečních a pátečních ránech – kdy mám přednášky z matematiky a ekonomie – budu strašně nudit.

Posluchárna, kde se konají přednášky z ekonomie, je obrovská a stará, vybavená starožitnými dubovými sedadly umístěnými v úzkých řadách. Nenašla jsem žádné místo speciálně určené pro invalidní vozíky, proto jsem zaparkovala u zadní stěny vedle dvou starých nesooudých židlí.

O chvíli později na židli vedle mě někdo ztěžka dopadl. Pohled napravo mi odhalil opálené svalnaté předloktí a ruku svírající dvě dřevěné berle.

Očividně dorazil můj fešácký soused.

Ta maličká okřídlená víla naděje se probudila a zašeptala mi do ucha: *Najednou je ekonomie hned o něco příjemnější.*

Hartley se zasténáním odhodil batoh na zem před sebe a s námahou si na něj položil zlomenou nohu. Pak zaklonil hlavu k dřevem obložené zdi za námi a prohodil: „Zab mě, Callahanová. Proč jsem se musel přihlásit na přednášku, co se koná tak daleko od McHerinky?“

„Vždyť sis mohl zavolat mrzákomobil,“ navrhl jsem.

Otočil se ke mně a uvěznil mě v pohledu čokoládově hnědých očí. „Cože?“